

Λαίδη Λάζαρος

Το έκανα ξανά.
κάθε δέκα χρόνια μια φορά
Τα καταφέρνω...

Σαν περιφερόμενο θαύμα, το δέρμα μου
φωτεινό όπως των Ναζί τα αμπαζούρ,
το πόδι το δεξί μου

Βαρίδι για χαρτιά,
το πρόσωπό μου είναι κενό, φίνο
Εβραϊκό λινό

Ξετύλιξε τη γάζα
Ω εχθρέ μου εσύ.
Τρομάζω κάποιον; ...

Η μύτη, οι κόχες των ματιών, η πλήρης σειρά των δοντιών
Η στυφή ανάσα
Μέσα σε μια μέρα θα χαθεί.

Σύντομα, σύντομα
Η σάρκα που έφαγε ο τάφος
Πάνω μου θα επιστρέψει

Κι εγώ, μια χαμογελαστή
γυναίκα είμαι μόνο τριάντα ετών
Κι όπως η γάτα έχω να πεθάνω εννιά φορές

Αυτή είναι η νούμερο τρία.
Τι ανοησία
να εκμηδενίζεις κάθε δεκαετία.

Πόσα εκατομμύρια κλωστές.
Το πλήθος, μασουλώντας φιστίκια,
στριμώχεται να δει

Να με ξετυλίγουν χέρια πόδια,
το τέλειο στριπτίζ.
Κυρίες, Κύριοι

Ιδού τα χέρια μου
ιδού τα γόνατά μου.
Μπορεί να 'μαι πετσί και κόκαλο,

Όμως, είμαι η ίδια ακριβώς γυναίκα.
Την πρώτη μου φορά ήμουνα δέκα.
Ήταν ατύχημα.

Τη δεύτερη είχα σκοπό
Να μη γυρίσω ποτέ.
Λικνιζόμουν κλειστή

Σαν όστρακο.
Χρειάστηκε να φωνάζουν, να φωνάζουν
Και να μου βγάσουν τα σκουλήκια – μαργαριτάρια γλοιώδη.

Το να πεθαίνεις
Είναι τέχνη, όπως κάθε τι.
Το κάνω εξαιρετικά καλά

Το κάνω έτσι που να μοιάζει κόλαση
Το κάνω έτσι που να μοιάζει αληθινό
Νομίζω πως έχω κλίση σε αυτό

Εύκολο να το κάνω σε κελί.
Εύκολο να το κάνω και να μένω ακίνητη.
Είναι η θεατρική

Επιστροφή μέρα-μεσημέρι
Στο ίδιο μέρος, το ίδιο πρόσωπο, η ίδια κτηνώδης
Κραυγή ενθουσιασμού:

«Θάυμα!»
Που με λιώνει.
Υπάρχει αντίτιμο

Για να δείτε τις ουλές μου, υπάρχει αντίτιμο
Για να ακούσετε την καρδιά μου...
που πράγματι χτυπάει

Και υπάρχει αντίτιμο, θα πληρώσετε αντίτιμο
Για μια μου λέξη ή άγγιγμα
Ή λίγο αίμα

Ή για λίγες τρίχες ή τα ρούχα μου.
Λοιπόν, λοιπόν, Χερ Ντόκτορ.
Λοιπόν, Εχθρέ μου.

Είμαι το έργο σου,
Είμαι το τιμαλφές σου,
Τ' ολόχρυσο μωρό σου

Που λιώνει και γίνεται στριγκλιά.
Στριφογυρνάω και καίγομαι.
Μη νομίζεις πως υποτιμάω το ενδιαφέρον σου

Στάχτες, στάχτες...
ανακάτεψέ τες
Σάρκα, κόκκαλα, τίποτα δεν θα βρείτε...

Ένα κομμάτι σαπούνι,
Ένα γαμήλιο δαχτυλίδι,
Ένα χρυσό σφράγισμα.

Χερ Κύριε και Θεέ, Χερ Εωσφόρε
Πρόσεξε
πρόσεξε

Από τις στάχτες
Αναδύομαι με τα πορφυρά μαλλιά μου
Και τρώω άντρες στην τροχιά μου.